

Videla ga je da nosi neke čudne cipele - kaže, nikad nije videla takve. Znači, sigurno stranac. Pametna mala, a? a svega joj sedam godina."

"Šta se desilo s onim čovekom?" upita Winston.

"E to ne znam, naravno. Samo ne bi me ništa začudilo da su ga..." Parsons učini pokret kao da nišani, i coku jezikom podražavajući pucanj.

"Dobro je", zamišljeno reče Sajm, ne dižući glavu sa svoje trake papira.

"Razume se, ne smemo reskirati", disciplinovano se složi Winston.

"Znaš kako je, u ratu smo", reče Parsons.

Kao u potvrdu ovoga, sa telekrana nad njihovim stolom se razleže turobni signal. Međutim, ovog puta u pitanju nije bilo obaveštenje o pobedi na frontu, nego samo saopštenje Ministarstva obilja.

"Drugovi!" povika energičan mladalački glas. "Pažnja, drugovi! Imamo veličanstvene vesti za vas. Primljeni podaci o proizvodnji svih vrsta robe široke potrošnje pokazuju da je životni standard porastao za ništa manje nego dvadeset odsto u odnosu na prošlu godinu. Danas je u celoj Okeaniji došlo do neobuzdanih spontanih manifestacija; radnici su izašli iz svojih fabrika i kancelarija marširali ulicama, mašući zastavicama i kličući Velikom Bratu u znak zahvalnosti za bolji, srećniji život kojim nas je obdarilo njegovo mudro rukovodstvo. Evo sada nekoliko bročanih podataka o porastu proizvodnje. U prehrambenoj industriji..."

Fraza 'bolji, srećniji život' ponovi se nekoliko puta. Ona je od nedavno bila postala veoma omiljena u Ministarstvu obilja. Pretvorivši se u uvo još na prvi trubni znak, Parsons je sedeo i slušao s nekom izbečenom pobožnošću, nekom uzvišenom dosadom. On nije bio sposoban da prati podatke, no znao je da su oni, na ovaj ili onaj način, uzrok zadovoljstva. Bio je izvadio ogromnu, prljavu lulu koja je već bila dopola puna nagorelog duvana. Pošto je sledovanje duvana bilo sto grama nedeljno, retko je bilo moguće napuniti lulu do vrha. Winston je pušio Pobedu, koju je pažljivo držao vodoravno. Novo sledovanje se izdavalo tek sutradan, a ostale su mi bile samo četiri cigarete. Za trenutak beše isključio udaljenije zvuke i slušao šta se točilo iz telekrana. Ispadalo je da su čak bile organizovane manifestacije u znak zahvalnosti Velikom Bratu zato što je sledovanje čokolade povećano na dvadeset grama nedeljno. A koliko juče, razmišljao je, bilo je objavljeno da će se sledovanje čokolade smanjiti na dvadeset grama nedeljno. Da li je moguće da svi ovi ljudi mirno gutaju takvu laž, posle svega dvadeset četiri sata? Da, gutaju je. Parsons ju je progutao bez teškoća, sa životinjskom glupošću. Bezoki stvor sa susednog stola progutao ju je fanatički, strastveno, s razbuktalom željom da pronade, prokaže i ispari svakog ko bi samo nagovestio da je prošle nedelje sledovanje iznosilo trideset grama. Čak i Sajm - na neki komplikovaniji način, uz upotrebu dvomisli, čak ju je i Sajm progutao. Je li onda on jedini koji to pamti?

Basnoslovni statistički podaci i dalje su išli iz telekrana. U poređenju sa prošlom godinom, bilo je više hrane, više odeće, više kuća, više nameštaja, više lonaca, više goriva, više brodova, više helikoptera, više knjiga, više dece - više svega sem bolesti, zločina i ludila. Godinu za godinom, minut za minutom, sve i svašta se pelotoglavo brzinom. Kao i Sajm malopre, Winston beše uzeo kašiku i umakao je u anemični gusti razliven po stolu, izvlačeći šare iz duguljaste barice. Razmišljao je sa gađenjem o fizičkoj sadržini života. Je li uvek bilo ovako? Je li hrana uvek imala ovakav ukus? On se osvrte po menzi. Prostorija niske tavanice, pretrpana, zidova uprljanih od dodira bezbrojnih ljudskih tela; olupani metalni stolovi i stolice, smešteni tako tesno jedan uz drugi da su se ljudi doticali laktovima; iskrivljene kašike, ulubljeni poslužavnici, grube debele šolje; sve površine masne, sve pukotine pune prljavštine; i svuda kiselkast, kombinovan miris lošeg džina, loše kafe, metalastog čorbuljaka i prljave odeće. U želucu i u koži večito neki protest, neko osećanje da je čoveku prevarom